

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

forsørgere, ikke vil slå sig til tåls med den eksisterende forskelsløn, men at de indenfor organisationerne kraftigt vil lade deres røst høre, for det er gennem organisationerne og deres forhandlere, at rigsdagen effektivt skal vindes.

Finansministeren (Thorkeil Kristensen):

Jeg takker de ærede ordførere for den velvilje, der er vist lovforslaget. Jeg skal nu gøre enkelte bemærkninger til det, der er sagt under debatten hidtil. Der er jo flere af de enkelte ordførere, der har berørt de samme spørgsmål, og det vil derfor på disse punkter være rimeligt, at jeg besvarer spørgsmålet under eet uden at adressere svaret specielt til nogen enkelt ordfører.

Det ærede medlem hr. Holger Eriksen gjorde nogle lidt sarkastiske bemærkninger om noget, jeg engang i vinter har sagt vedrørende overenskomstforhandlingerne på det private arbejdsmarked. Jeg skal ikke gå meget ind på dette, men kun sige, at det, jeg dengang sagde, var, at det var uforsvarligt at imødekomme de meget store krav, som var stillet fra arbejderside under disse forhandlinger. Denne opfattelse har jeg stadig, så det ærede medlems bemærkning om, at det jo også er to måneder siden, var unødvendig. Men det kunne iøvrigt interessere mig at vide, om det ærede medlem virkelig mener, at det ville have været rigtigt at forøge arbejdsmarkedets lønninger i det omfang, som de oprindelige arbejderkrav var udtryk for. Jeg mener det ikke, og det skete jo da heller ikke, idet både arbejdere og arbejdsgivere tiltrådte et mæglingforslag, der lå ganske betydeligt lavere end disse krav. Iøvrigt må jeg sige til det ærede medlem, at dette har jo ikke meget at gøre med det foreliggende forslag, for jeg mener, at når der nu er sket en forhøjelse af det private arbejdsmarkedets lønninger, må det, sådan som verden er i dag, være naturligt, at man i nogen grad følger op for tjenestemændenes vedkommende. Man kan altid diskutere, hvor nøje man skal følge, det må bero på den enkelte situation, men i og for sig, uanset om man kunne nære visse betænkeligheder ved det private lønforlig, der er sluttet — herom skal jeg ikke udtale mig —, mener jeg det rigtigt, at man i nogen grad følger det for tjenestemændenes vedkommende.

Det ærede medlem hr. Holger Eriksen gjorde dernæst visse bemærkninger om arbejdet i det nedsatte lønningsudvalg. Jeg vil gerne gøre den indrømmelse, at arbejdsmåden dér i hvert fald ser utilfredsstillende

ud. Jeg mener, at den i realiteten har været mere tilfredsstillende, end det for en overfladisk betragtning kan se ud. Forholdet er dette — det tror jeg vi er enige om —, at således som udvalgets kommissorium i fjor blev formet, havde udvalget til opgave, og havde kun til opgave, at beskæftige sig med nivelleringsspørgsmålet. Det er rigtigt, at nogle, f. eks. det ærede medlem hr. Svend Jørgensen, i og for sig havde ønsket, at udvalget skulle have haft en noget videre opgave, selvom ingen havde tænkt sig, at det skulle være en almindelig lønningskommission, men udvalget fik kun dette bestemte kommissorium. Derfor mener jeg, at det ikke blot var min ret, men også min pligt at nægte at medvirke til, at udvalget gik ud over dette kommissorium i sit arbejde. Noget helt andet er, at det jo ret hurtigt blev klart, at der kunne ventes en arbejds-overenskomst på det private arbejdsmarked, som naturligt måtte få konsekvenser for tjenestemændenes vedkommende. Derfor måtte man også være klar over, at når lovforslaget om det midlertidige løntillæg skulle frem på rigsdagen, ville der blive to spørgsmål at tage stilling til, dels nivelleringsspørgsmålet, som udvalget havde drøftet, dels det almindelige spørgsmål om lønniveauet for alle tjenestemænd, således som dette måtte bedømmes efter det private lønforlig.

Da vi var så vidt, at man kunne se, hvor det bar hen på det private arbejdsmarked, gjorde jeg derfor det, der er min pligt efter tjenestemandsloven, og sammenkaldte tjenestemandsorganisationerne til et møde, hvor jeg foreslog, at vi drøftede samtlige foreliggende spørgsmål i dette forår, og dette blev tiltrådt fra tjenestemandsside. Jeg stillede på regeringens vegne et forslag, og det lovede man at overveje. Jeg spurgte tjenestemandsorganisationerne, om de ville foretrække, at den del af problemerne, som vedrørte nivelleringsspørgsmålet, blev gjort til genstand for fortsat behandling i nivelleringsudvalget, eller om man hellere ville, at den samlede forhandling fortsatte i et nyt møde med mig. Man udtalte fra tjenestemandsside, at man foretrak den sidste fremgangsmåde, og det er derfor, udviklingen er blevet, som den er.

Må jeg i denne forbindelse sige til det ærede medlem hr. Svend Jørgensen, at det er jo rigtigt, at der har været den praksis i de senere år, at finansministrene har forhandlet med tjenestemandsorganisationerne, og det er også rigtigt, at når der blev forlig, har rigsdagen stået overfor et resultat, som det var meget vanskeligt for den at ændre ved. Man kan naturligvis diskutere, om en